

[Krogh.]

ydelsen er forbedret, idet den er hævet til $\frac{3}{4}$ mod tidligere maksimalt halvdel.

Til gengæld må det fremføres, at den nye lovs formulering i mærkbar grad vil øge udgifterne for de 500 sygekasser, der indtil nu ikke har ydet medicinbæjlp udover bestemmelserne i § 18, stk. 1, nr. 4.

Det vil sikkert være nyttigt i et udvalg at blive orienteret nøjere om den fordeling på grupperne „livsvigtige præparater“, „særligt betydningsfulde arter medicin“ og „anden medicin“, som sundhedsstyrelsen agter at indstille til arbejds- og socialministeren. I udvalget kan der også blive lejlighed til at se lidt nøjere på de økonomiske følger for de enkelte grupper af sygekasser, som ændringen vil medføre.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Poul Claussen: Når jeg ser på det foreliggende forslag, kan jeg for mit vedkommende ikke undlade at beklage, at man efterhånden i større og større grad forfladiger det princip, der oprindeligt lå til grund for sygekassernes virksomhed, nemlig dette, at de raske medborgere solidarisk betalte for den, der blev ramt af sygdom. Jeg synes, det er beklageligt at skulle konstatere, at dette smukke menneskelige synspunkt, der blomstrede så godt i de tider, da medlemskabet af en statsanerkendt sygekasse var en frivillig sag, nu ikke længere lader sig opretholde i den udstrækning, som i mange år var muligt. Årsagerne hertil er forskellige, og de er mange, først og fremmest økonomiske — kendsgerningerne taler i så henseende et tydeligt sprog.

Forslaget, der foreligger her, er en videre udvikling af en praksis, der blev grundlagt så langt tilbage som i 1916, fortsat i 1927 og igen, på et noget lignende grundlag, som man her foreslår, fortsat i 1940. I dette år gik man til en ordning, der i høj grad belastede de medlemmer af sygekasserne, som rantes af langvarige, omend godartede sygdomsgener, med en udgift til medicin, som de før havde været dækket overfor ved deres kontingent.

Forholdet er jo det, at et stort antal medborgere i dette land, der ikke kan rose sig af noget særlig gunstigt klima, overordentlig let kommer ud for lettere, men dog generende helbredsulemper, som hverken behøver at medføre sengeleje eller fravær fra arbejdet, men som alligevel virker højt generende, hvis de ikke holdes i skak ved hjælp af visse medikamenter. Og

det er netop denne gruppe af medborgere, der nu ligesom i 1940 belastes med nye økonomiske byrder, uden at de derfor slipper billigere med hensyn til kontingent til sygekassen. Der findes ganske vist i det foreliggende forslag en dispensationsmulighed, hvorved de i visse tilfælde kan aflastes, men efter min opfattelse kan der ikke lægges altfor stor vægt på denne dispensationsmulighed, da bestemmelsen nødvendigvis må håndhæves ret strengt, hvis nyordningen i økonomisk henseende skal svare til sin hensigt.

Jeg vil i denne forbindelse ikke undlade at gøre den bemærkning, at der eksisterer en noget overdreven medicin hunger her i landet. Jeg er dog ikke helt sikker på, at det specielt er den nylig omtalte klasse af medborgere, der er værst i denne henseende, idet jeg tror, at hovedparten af den faktisk har brug for medicin og også bruger den. Men det er denne i meget store kredse udbredte trang til medikamentering, som ligger til grund for bestræbelserne for i hvert fald at begrænse sygekassernes andel i udgifterne og måske tillige opnå at bremse de faktiske misbrug.

Et forslag om ved generelle restriktioner at indføre en vis begrænsning kunne jo særdeles let forklares derved, at man havde følt manglen af en egentlig kontrolinstans. Men det løjerlige er jo netop, at ikke et eneste lægemiddel kan udleveres for en sygekasses regning, medmindre det er ordineret ved recept fra en læge. Man har faktisk en sagkyndig kontrol med hver eneste rekvisition, hvilket man jo kunne synes skulle betyde en garanti mod misbrug. Men i praksis viser det sig altså, at dette ikke er en garanti, i hvert fald ikke en tilstrækkelig garanti.

Det erkendes fra lægeside, at forholdet er sådan — en noget bitter erkendelse, skulle det synes —, og når denne erkendelse videre godtages af de øvrige interesserede parter, først og fremmest sygekasserne, så kommer man næppe udenom at vise forholdet et vist hensyn, hvad det foreliggende lovforslag jo går ud på. Forklaringen på, at forholdet er således, skal man vistnok søge i en gennem den sidste menneskealder udviklet mentalitetsændring hos store kredse af befolkningen, som i og for sig er ganske ejendommelig.

Når fru X kommer til sin læge med, hvad man kunne kalde en banal lidelse, kommer hun langtfra altid for at spørge lægen om, hvad han mener hun fejler. I mange tilfælde har hun forlængst klaret den del af problemet selv, idet tilfældet på